

[Hanne Reintoft.]

kvinde får lavere sygedagpenge end den gifte mand. Jeg havde måske netop fra den ny socialminister ventet en attack på forsørgerbegrebet her, hvor det viser sig fra sin allermest urimelige side, og hvor det vender den tunge ende nedad og stiller den gifte kvinde ringere.

Endelig må jeg henlede opmærksomheden på et spørgsmål, som den tidligere socialminister var velvilligt indstillet over for, nemlig spørgsmålet om en lovændring, der sikrer folk, der går til ambulans kontrol eller behandling; en erstatning for den arbejdsfortjeneste, de mister. På danske hospitaler og poliklinikker går der meget ofte en hel dag med en sådan ambulans kontrol og efterbehandling, og folk kan således ugevis miste en dagløn. VS finder det rimeligt, at man, når man ønsker en ny lovrevision, der ikke blot er af teknisk karakter, drager nogle af de virkelig brændende problemer frem, som den pågældende lovgivning indeholder, og som mærkes nok så grundigt af dem, der har brug for loven. Vi venter også på socialreformkommissionens betænkning, men jeg mener ikke, at vi med de udsigter, vi har, kan vente på, at dens arbejde bliver færdigt.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg siger tak til ordførerne for stort set velvillig tilslutning til lovforslaget, der jo er en gennemførelse af det af den tidligere socialminister fremsatte forslag.

Til de enkelte bemærkninger, der har været gjort af ordførerne, skal jeg blot sige følgende.

Fru Clara Munck rejste igen spørgsmålet, som det også blev gjort i december, om sygekassegrænserne — undskyld, sygekassegruppetvangen er vist det korrekte udtryk. Naturligvis kan vi diskutere det i udvalget, men vi må være klar over, at vi her står over for en lovgivning, der haster; der skal reguleres pr. 1. januar 1968, og hele vores system med overenskomsterne med lægerne bygger på sygekassegrænserne, og dette lovforslag er jo også tiltrådt af disse parter.

Endvidere blev der spurgt om det beløb, hvormed indtægtsgrænsen forhøjes pr. barn. Jeg kan hertil blot sige, at dette børnetillæg jo forhøjes som følge af, at vi nu har ophævet skattefradragretten. Efter de hidtil

gældende regler ville indtægtsgrænsen og tillægget pr. barn i København fra den 1. januar 1968 have udgjort henholdsvis godt 32.000 kr. og godt 3.000 kr., og når vi så ophæver skattefradragretten, må vi se på, hvorledes indtægtsgrænsen og det eventuelle børnetillæg skal være i forhold til den tidligere skattepligtige indkomst. Til den højere sygekassegrænse for forsørgere med børn svarer netop på grund af skatteprogressionen også højere bruttoindkomster og dermed højere skatter. Som beregnet af skatdepartementet blev der af en skattepligtig indkomst svarende til sygekassegrænsen i 1967 betalt godt 9.000 kr. i skat, men hvis der var tale om en forsørger med børnetillæg, ville vi komme op på et større beløb, og derfor er det nødvendigt, at vi tager denne skatteforskel i betragtning for at undgå, at forsørgere med ét eller flere børn, der hidtil har kunnet optages eller forblive som A-medlemmer, for fremtiden bliver overført til kassernes medlemsgruppe B.

Hr. P. E. Eriksen rejste spørgsmålet om unge under uddannelse og spurgte, hvordan praksis har været; jeg kan oplyse, at ulykkesforsikringsdirektoratet, hvorfra reglen jo stammer, har meddelt, at den tilsvarende regel ikke har givet anledning til vanskeligheder, og at der ikke har været særlige grænsetilfælde, der har kunnet give anledning til tvivl.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) rejste det helt afgørende spørgsmål om arbejdet i socialreformkommissionen. Jeg kan blot udtale, således som det jo også blev sagt i regeringens tiltrædelseserklæring, at regeringen, og også jeg selv, er fast besluttet på, at arbejdet her må fremmes mest muligt, og at jeg har taget initiativet til snarest at få en samtale med formanden for kommissionen om, hvordan man vil rent praktisk kan gennemføre dette.

Til hr. Kurt Brauer vil jeg sige med hensyn til spørgsmålet om, at loven har tilbagevirkende kraft, at det er jo nu mest skærpende love, vi ikke må give tilbagevirkende kraft; dertil kommer det rent praktiske, at disse reguleringer normalt først sker et par måneder efter, at kalenderåret er begyndt, når skatterne er gjort op, således at det ikke skulle kunne volde vanskeligheder, at man har sat 1. januar som skæringsdag.

Endelig vil jeg til fru Hanne Reintoft sige,